

LIBRIS

We know
books

Mile Mirko

Viata și leacurile Sfintei Hildegard von Bingen

Librarius Publishing
BRAȘOV, 2024

Cuvânt-Înainte	11
----------------------	----

Capitolul I

Viața Sfintei	15
Personalitatea Sfintei și contextul religios și istoric	15
Genitorii și nașterea Sfintei	23
Educația	26
Viața monahală	29
Secretarii Sfintei Hildegard von Bingen.....	35
Vindecări miraculoase	38
Viziuni	39
Profeții	44
Decăderea creștinismului.....	45
Cometa devastatoare.....	46
Antihristul va pune stăpânire pe omenire	48

Capitolul II

Opera	51
Complexitatea operei	51
Scrierile teologice-vizionare.....	53
Liber vitae meritorum	58
Liber divinatorum operum	60
Scrierile științifice-medicale	61
Physica.....	65
Causae et curae.....	66
Autenticitatea operei și critica	
Medicamentului Hildegard	69
Compozițiile muzicale	71
O Tu illustrata.....	74
Lingua ignota.....	75
Correspondența	76
Turnee de predicare.....	78

Capitolul III

Trecerea Sfintei în neființă.....	81
Beatificarea și procesul de canonizare	81

Citate din scrierile Sfintei	83
Texte ale compozițiilor	88

Capitolul V

Omagieri ale Sfintei	92
Primele ediții importante ale scrierilor lui Hildegard von Bingen, după moartea sa	92
Interes modern	92
Compozițiile lui Hildegard în înregistrări	94
Discografie și înregistrări în muzica modernă.....	96
Comemorări și manifestări de diferite facturi	97
Biserici așezate sub patronajul Sfintei Hildegard von Bingen	97
Clădiri denumite după Hildegard.....	98
Nume de străzi purtând numele Hildegard von Bingen	99
Grădini botanice (cu plante medicinale) purtând numele Hildegard.....	100

Capitolul VI

Lista de plante medicinale folosite de Sfânta Hildegard	101
Când se culeg plantele	105
Când să se folosească remediile	106
pentru cel mai puternic efect.....	106
Ce se folosește din plante	106
Cum se usucă plantele.....	107
Diferite tipuri de remedii	107
Cum se administrează.....	108
Când și cum se iau remediile	108

Capitolul VII

Mâncăm, dar știm ce mâncăm?	109
Legume.....	109
Plante și verdețuri.....	113
Cereale.....	118
Condimente.....	119
Fructe.....	121
Produse de origine animală	126
Mierea de albine	126

Laptele.....	127
Carne de păsări și animale domestice.....	127
Carne de păsări și animale sălbatice	129
Specialități de carne.....	130
Ouăle.....	130
Peștele	131

Capitolul VIII

Mâncăm, dar știm cum mâncăm?	133
---	-----

Capitolul IX

Bolile și leacurile	139
Alergia la fân și polen	139
Afecțiuni ale ficatului.....	139
Afecțiuni ale inimii	141
Afecțiuni ale pielii.....	144
Afecțiuni ale plămânilor.....	148
Afecțiuni ale splinei	149
Afecțiuni femeiești.....	151
Amnezie / o bună memorie.....	152
Arsuri	153
Boli de cap	153
Boli de stomac și intestine și tot ce ține de măruntaie	154
Boli / dureri de mână, de braț.....	157
Buze umflate	158
Căderea părului	158
Depresie / melancolie	158
Dureri în gât.....	160
Epilepsie.....	160
Epuizare	161
Farmece / vrăji / deochi.....	162
Fracturi	162
Furie / boli psihice	163
Gută (reumatism, pareză și artroză).....	163
Infertilitate la bărbați	167
Insomnie.....	168

Junghiuri	168
Leșin.....	169
Libidou sau senzualitate excesivă	170
Lipsă de apetit	170
Mătreață	170
Mirosul urât din gură	170
Molii de haine	171
Mușcătura de câine.....	171
Mușcături de păianjeni și înțepături de insecte	171
Nas umflat	171
Otrăvire / intoxicație	172
Parkinson	172
Paradontoză / gingivită / pierderea dinților	172
Păduchi	173
Pierderea vorbirii	173
Purici.....	174
Probleme ale ochilor	174
Probleme ale picioarelor	176
Probleme legate de rinichi.....	177
Răceală / febră	178
Răgușeală.....	179
Răni	180
Respirație greoaie	180
Retenție de apă în picioare și în corp.....	180
Ruptură de prapure (hernie).....	181
Sângerări	181
Secreții rele / infecții.....	182
Surzenie	182
Transpirație excesivă	183
Tumoare la testicule.....	183
Tuse.....	184
Vis rele	184

Capitolul X

Metale și cristale folosite ca remedii	185
Agat	185
Ametist.....	186
Acvamarin	187
Argint	188
Aur	188
Calcedon	189
Carneol.....	189
Chihlimbar.....	189
Cupru	190
Crizopras.....	190
Cristal de stâncă.....	191
Diamant.....	191
Hiacint.....	192
Hrizolit	193
Jasp	193
Onix	195
Oțel	196
Prazem	197
Rubin.....	197
Safir	198
Smarald.....	199
Topaz.....	200
Plumb, zinc și aramă	200

Capitolul XI

Diete în caz de boală	201
Dieta la bolile de ficat.....	201
Dieta la bolile de plămâni	201
Dieta la schizofrenie.....	202
Dieta la epilepsie	202
Dieta în caz de febră	203
Dieta la lăsarea de sânge din venă.....	203
Dieta la pierderea de sânge	204
Dieta pentru femei cu menstruația dereglată.....	204

Lăsatul de sânge din venă	205
Ce sunt venele și rostul lor	205
Lăsatul de sânge din venă	207
Afecțiuni și probleme pentru care se recomandă	207
Recomandări privind timpul în care să se practice	209
Cum se procedează	210
De câte ori pe an și în ce cantitate se poate lua sânge cu scop terapeutic	211
Intervalul (de vârstă) în care se poate lua sânge.....	213
Din ce vene se poate lua sânge.....	214
Cine poate lua sânge.....	216
Reguli obligatoriu de urmat.....	216
Ce arată culoarea sângelui.....	217
Aplicarea de ventuze	217
Lăsatul de sânge la animale	218
Note explicative	219
Bibliografie	252

Capitolul I

Viața Sfintei

Personalitatea Sfintei și contextul religios și istoric

Hildegard de Bingen (n. cca 1038 - †1179) (germană: *Hildegard von Bingen*, latină: *Hildegardis Bingensis*, de asemenea, cunoscută și sub numele de *Saint Hildegard* sau *Sibyl a Rinului*), una dintre cele mai importante reprezentante ale misticismului [1] german din Evul Mediu, a fost o călugăriță aparținând *Ordinului Benedictinilor* („Ordo Sancti Benedicti”) [2], stareță începând cu anul 1136, care și-a dedicat întreaga viață slujirii lui Dumnezeu, prin practica unor discipline diferite, ca: religie, medicină, biologie și muzică; a supervizat executarea miniaturilor la manuscrisul de la Rupertsberg al primei sale lucrări: *Liber Scivias Domini* (Cunoașterea căilor Domnului), fiind în aceeași măsură o figură proeminentă a vremurilor sale, și nu numai, în domenii la fel de variate, exprimându-se ca: scriitor și poet, compozitor – *Ordo Virtutum*, una dintre compozițiile sale constituindu-se într-un exemplu timpuriu de teatru liturgic, probabil cel mai vechi cântec moralizator – filosof, mistic-creștin și vizionar. De asemenea, trebuie amintit faptul că ea a fondat mănăstirile din Rupertsberg (în 1150) și Eibingen (în 1165).

În Evul Mediu, într-o vreme în care nouă zecimi din populația Europei era analfabetă, într-o vreme în care femeile erau considerate ființe inferioare bărbaților, în sfârșit, într-o vreme în care călugărițele alcătuiau mai degrabă o tagmă de femei umile, Hildegard von Bingen a fost unul dintre cărturarii cei mai respectați ai Europei, reușind să-și clădească o reputație grandioasă, și un bun renume, ca erudită și muziciană, gândirea sa, materializată prin vasta operă lăsată drept moștenire, păstrându-și și acum – în cea mai mare parte – nealterată valoarea.

*

Pentru a înțelege pe deplin personalitatea și rolul jucat de Sfânta Hildegard von Bingen trebuie citate cuvintele rostite de către Papa Benedict al XVI-lea [3] din zilele de 1 și 8 septembrie 2010:

„Iubiți frați și surori,

În anul 1988, cu ocazia Anului Marian, venerabilul Ioan Paul al II-lea [4] a scris o scrisoare apostolică intitulată „Mulieris dignitatem”, tratând despre rolul prețios pe care femeile l-au desfășurat și-l desfășoară în viața Bisericii. Biserica mulțumește pentru toate manifestările geniului feminin apărute în decursul istoriei, în mijlocul tuturor popoarelor și al tuturor națiunilor; mulțumește pentru toate charismele pe care Duhul Sfânt le dăruiește femeilor în istoria poporului lui Dumnezeu, pentru toate victoriile pe care ea le datorează credinței, speranței și carității lor; mulțumește pentru toate roadele de sfințenie feminină.

Și, în acele secole ale istoriei pe care noi în mod obișnuit le numim Evul Mediu, diferite figuri feminine se remarcă prin sfințenia vieții și bogăția învățaturii.

(...) Hildegard devenită maestră a comunității (...) a desfășurat această misiune folosind capacitățile sale de femeie cultă, înaltă din punct de vedere spiritual și capabilă

să înfrunte cu competență aspectele de organizare a vieții de asceză.

(...) stilul cu care exercita slujirea autorității este exemplar pentru orice comunitate călugărească: ea trezea o sfântă emulație în practicarea binelui, astfel încât, așa cum reiese din mărturiile timpului, maica și fiicele se întreceau în a se stima și în a se sluji reciproc.

(...) Așa cum se întâmplă mereu în viața adevăraților mistici, și Hildegard a voit să se supună autorității persoanelor înțelepte pentru a discerne originea viziunilor sale, temându-se că ele erau rod al iluziilor și că nu veneau de la Dumnezeu.

(...) Papa Eugen al III-lea [5] (...) a autorizat-o să scrie viziunile sale și să vorbească în public. Din acel moment prestigiul spiritual al Sfintei a crescut tot mai mult, așa încât contemporanii i-au atribuit titlul de „profetesă teutonică”.

Dragi prieteni, acesta este sigiliul unei experiențe autentice a Duhului Sfânt, izvorul oricărei charisme: persoana depozitară de daruri supranaturale nu se mândrește niciodată cu ele, nu le arată în mod ostentativ și, mai ales, arată ascultare totală față de autoritatea ecleziastică. De fapt, orice dar împărțit de Duhul Sfânt este destinat spre edificarea Bisericii, iar Biserica, prin Păstorii ei, îi recunoaște autenticitatea.

(...) această mare femeie „profetesă”, care vorbește cu mare actualitate și astăzi nouă, cu capacitatea ei curajoasă de a discerne semnele timpurilor, cu iubirea ei față de creație, medicina ei, poezia ei, care astăzi este reconstruită, iubirea ei față de Christos și față de Biserica Sa, suferindă și în același timp rănită de păcatele preoților și laicilor, și cu atât mai iubită ca trup al lui Christos. Așa ne vorbește sfânta Hildegard.

(...) Sfânta Hildegard de Bingen, importantă figură feminină din Evul Mediu, care s-a remarcat prin înțelepciune spirituală și sfințenie a vieții”.

Viziunile mistice ale lui Hildegard se aseamănă cu acelea ale profeților din Vechiul Testament: exprimându-se prin categoriile culturale și religioase din timpul ei, interpreta în lumina lui Dumnezeu Sfintele Scripturi aplicându-le la diferitele circumstanțe ale vieții. Astfel, toți cei care o ascultau se simțeau îndemnați să practice un stil de existență creștină coerent și angajat. Într-o scrisoare adresată Sfântului Bernard, mistica renană mărturisește: „Viziunea cuprinde toată ființa mea: nu văd cu ochii trupului, ci îmi apare în spiritul misterelor. Cunosc semnificația profundă a ceea ce este expus în *Psaltire*, în *Evanghelii* și în alte cărți, care-mi sunt arătate în viziune. Aceasta arde ca o flacără în pieptul meu și în sufletul meu și mă învață să înțeleg profund textul”.

Viziunile mistice ale lui Hildegard sunt bogate în conținuturi teologice. Fac referință la evenimentele principale ale istoriei mântuirii și folosesc un limbaj îndeosebi poetic și simbolic. De exemplu, în opera ei cea mai cunoscută, intitulată *Liber Scivias Domini* (*Cunoaște căile Domnului*) ea rezumă în treizeci și cinci de viziuni evenimentele din istoria mântuirii, de la crearea lumii până la sfârșitul timpurilor.

Cu trăsăturile caracteristice ale sensibilității feminine, Hildegard, chiar în secțiunea centrală a operei sale, dezvoltă tema căsătoriei mistice dintre Dumnezeu și omenire, realizată în Întrupare. Pe lemnul Crucii se săvârșește nunta Fiului lui Dumnezeu cu Biserica, mireasa lui, plină de haruri și făcută capabilă să-i dăruiască lui Dumnezeu noi copii, în iubirea Duhului Sfânt.

Deja din aceste scurte aluzii vedem că și teologia poate primi o contribuție specială de la femei, pentru că ele sunt capabile să vorbească despre Dumnezeu și despre misterele credinței cu inteligența și sensibilitatea lor deosebită; toate cele care desfășoară această slujire trebuie s-o îndeplinească cu profund spirit eclezial, alimentând propria reflecție cu rugăciunea și privind la marea bogăție, în parte încă neexplorată, a tradiției mistice medievale, mai ales la cea reprezentată de modele luminoase, cum este întocmai Hildegard de Bingen.

Mistica renană este autoare și a altor scrieri, dintre care două sunt deosebit de importante, deoarece prezintă, ca și *Liber Scivias*, viziunile sale mistice: *Liber vitae meritorum* (Cartea meritelor vieții) și *Liber divinatorum operum* (Cartea operelor divine), denumită și *De operatione Dei*.

În prima lucrare este descrisă o unică și puternică vedere a lui Dumnezeu care dă viață Cosmosului cu forța sa și lumina sa. Hildegard subliniază relația profundă dintre om și Dumnezeu și ne amintește că toată creația, al cărei apogeu este omul, primește viață de la Treime. Scrierea este centrată pe relația dintre virtuți și vicii, motiv pentru care ființa umană trebuie să înfrunte zilnic provocarea viciilor, care o îndepărtează din drumul spre Dumnezeu, și virtuțile, care o favorizează. Invitația este de a ne depărta de rău pentru a-l glorifica pe Dumnezeu și pentru a intra, după o existență virtuoasă, în viața „în întregime de bucurie”.

În a doua lucrare, considerată de mulți capodopera ei, descrie tot creația în raportul cu Dumnezeu și centralitatea omului, manifestând un cristocentrism puternic de factură biblico-patristică. Sfânta, care prezintă cinci viziuni inspirate din *Prologul Evangheliei după sfântul Ioan*, prezintă cuvintele pe care Fiul le adresează Tatălui: „Toată lucrarea pe care Tu ai voit-o și pe care mi-ai încredințat-o eu am dus-o la bun sfârșit, și iată că eu sunt în Tine, și Tu în mine, și că noi suntem una”.

În sfârșit, în alte scrieri, Hildegard manifestă capacitatea multiplă de interese și vivacitatea culturală a mănăstirilor feminine din Evul Mediu, contrar prejudecăților care încă apăseau asupra acelei epoci.

Hildegard s-a ocupat de medicină și de științele naturii, precum și de muzică, fiind înzestrată cu talent artistic. A compus și imnuri, antifonuri și cântări, adunate sub titlul *Symphonia Harmoniae Caelestium Revelationum* (Simfonia armoniei revelațiilor cerești), care erau interpretate cu bucurie în mănăstirile sale, răspândind o atmosferă de seninătate, care au ajuns și la noi.

Pentru ea, creația întregă este o simfonie a Duhului Sfânt, care este în el însuși bucurie.

Popularitatea de care era înconjurată Hildegard făcea ca multe persoane s-o interpeleze, din acest motiv dispunem de multe scrisori ale ei.

Ei i se adresau comunități monastice masculine și feminine, episcopi și abați, iar multe răspunsuri rămân valabile și pentru noi.

De exemplu, unei comunități călugărești feminine Hildegard scria așa:

„Viața spirituală trebuie să fie îngrijită cu multă dedicare. La început truda este amără, pentru că ea cere renunțarea la capricii, la plăcerea trupului și la alte lucruri asemănătoare. Dar, dacă se lasă fascinat de sfințenie, un suflet sfânt va găsi dulce și vrednic de iubire chiar și disprețul lumii. Trebuie numai să fie atenție ca sufletul să nu se ofilească”.

Și, atunci când împăratul Federico Barbarossa [6] a provocat o schismă eclezială opunând trei antipapi papei legitim Alexandru al III-lea [7], Hildegard, inspirată de viziunile sale, nu a ezitat să-i amintească faptul că și el, împăratul, era supus judecății lui Dumnezeu.

Cu îndrăzneala care-l caracterizează pe orice profet, ea a scris împăratului aceste cuvinte din partea lui Dumnezeu: „Vai, vai de această conduită rea a păcătoșilor care mă disprețuiesc! Ascultă repede, o, rege, dacă vrei să trăiești! Altminteri sabia mea te va străpunge!”

Cu autoritatea spirituală cu care era înzestrată, în ultimii ani ai vieții sale Hildegard a pornit în călătorie, în pofida vârstei înaintate și a condițiilor grele de transport, pentru a vorbi oamenilor despre Dumnezeu.

Toți o ascultau cu plăcere, chiar și atunci când folosea un ton sever: o considerau o mesageră trimisă de Dumnezeu.

Chema mai ales comunitățile monastice și clerul la o viață conformă cu vocația lor.

În mod deosebit Hildegard a combătut mișcarea catarilor [8] germani care răspândeau o reformă radicală a Bisericii, mai ales pentru a combate abuzurile clerului.

Hildegard i-a certat cu asprime că vor să răstoarne însăși natura Bisericii, amintindu-le că o adevărată reînnoire a comunității ecleziale nu se obține atât cu schimbarea structurilor, cât mai ales cu un sincer spirit de pocăință și un drum activ de convertire.

Acesta este un mesaj pe care n-ar trebui să-l uităm niciodată.

Să-l invocăm mereu pe Duhul Sfânt, pentru ca să ridice în Biserică femei sfinte și curajoase, ca sfânta Hildegard de Bingen, care, valorizând darurile primite de la Dumnezeu, să dea contribuția lor prețioasă și specială pentru creșterea comunităților noastre și a Bisericii în timpul nostru.

*

În Europa Occidentală a secolului al XII-lea – o lume condusă de bărbați, lumea profană fiind în egală măsură fascinată și dominată de figura cavalerului războinic și de cea bisericească, de figura călugărului, asimilat în percepția contemporanilor cu intelectualismul – doar două-trei femei mai pot rivaliza cu faima lui Hildegard von Bingen în această perioadă: Herrada de Landsberg (n. 1130 – † 25 iulie 1195), călugăriță alsaciană și

stareță de Hohenburg Abbey în munți Vosges, cunoscută ca fiind autoarea enciclopediei picturale *Hortus deliciarum* (*Grădina pământescă Delicii*), și stareța franceză Héloïse d'Argenteuil (n. 1090?/1100–† 16 mai 1164), profesoară și autoare a unei tradiții de lungă durată care reglementează viața femeilor religioase, un savant genial de latină, greacă și ebraică, având reputația unei inteligențe deosebite, cunoscută și pentru celebra ei poveste de dragoste cu profesorul ei Pierre Abélard (sau Abailard) (n. 1079–† 21 aprilie 1142), filosof, logician, teolog francez și, se pare, chiar soț secret; acestora două putând eventual a o adăuga și pe Eleanor de Aquitaina (franceză Aliénor d'Aquitaine sau Éléonore de Guyenne; n. 1122 sau 1124 –† 31 martie 1204), membră a Casei de Poitiers, una dintre femeile cele mai longevive și puternice din Europa în timpul Evului Mediu, care a moștenit de la tatăl ei ducatul de Aquitania și a fost regină-consort a Franței (1137–1152) și regină-consort a Angliei (1152–1189).

*

Pentru a înțelege dificultatea primirii în ordinul călugăresc trebuie amintit faptul că orice candidatură era foarte strict verificată și că ea nu se putea realiza decât după trecerea unor probe, prin care se constatau seriozitatea și sinceritatea candidatului, încă de când Sfântul Benedict din Nursia [9] redactase noi reguli, pornind de la regulile monastice scrise de Sfântul Pahomie cel Mare (n. 292–† 347), Sfântul Vasile cel Mare (n. 330–† 1 ianuarie 379), Sfântul Augustin de Hipona (la catolici, *Sanctus Augustinus; Fericitul Augustin* la ortodocși, n. 13 noiembrie 354, la Thagaste, Numidia, în Algeria –† 28 august 430), Sfântul Ioan Casian (n. cca 360, la Casimcea –† 435, la Marsilia) și Sfântul Cezar de Arles (n. 470–† 21 martie 543).

Înainte de a vorbi despre regulile impuse de către Sfântul Benedict, merită amintit și faptul că Sfântul Beda Venerabilul [10] (n. 672–† 25 mai 735), preot și doctor (*învățător*) al Bisericii [11],

o pomeniște pe Scolastica (n. 480–† 10 februarie 543) drept sora geamănă a lui Benedict, care înființase o mănăstire pentru maici, urmând aceleași reguli ale benedictinilor.

Benedict din Nursia – venerat ca sfânt de Bisericile ortodoxă, catolică și anglicană, considerat patronul protector al școlarilor, al învățătorilor, al minerilor, al fierarilor și al muribunzilor, fiind chemat ca ajutor de către aceștia în boli dureroase – a impus reguli stricte privind obligațiile zilnice ale călugărilor, viața acestora trebuind să se bazeze pe trei principii:

- *fecioria*,
- *sărăcia* și
- *ascultarea*.

Benedict din Nursia a introdus modul de viață modest și cumpătat al călugărilor în mănăstire:

- viața celibatară;
- hrănirea frugală, unde carnea patrupedelor era strict interzisă;
- mâncarea gătită consumată o singură dată pe zi;
- limitarea minimală a consumului de vin;
- programul fix, prestabilit, al timpului pentru rugăciune,

meditație, muncă și somn;

- stabilirea relațiilor din mănăstire ca într-o familie, starețul fiind tratat ca un părinte (tată), iar călugării, ca frați.

Una dintre cele mai importante Înalte Fețe Bisericești care au urmat stilul de viață modestă cerut de Benedict din Nursia a fost papa Grigore I cel Mare (cunoscut ca *Sanctus Gregorius Magnus* și ca *Grigore Dialogul*) [12].

Genitorii și nașterea Sfintei

În ceea ce privește data exactă a nașterii lui Hildegard, lucrurile nu sunt chiar într-un consens unanim, celor ce o consideră a fi incertă („unde va în jurul anului 1098”), opunându-i-se certitudinea altor istorici, care vorbesc despre ziua de 16 septembrie.

Încă o dată ne aflăm în posesia unor date contradictorii, și atunci vorbim despre obârșia sa, de unde și prezentarea sa uneori doar drept *Sibyl a Rinului*, mai degrabă acesta fiind un renume ce face referire la viziunile ei profetice; primii biografii considerându-i pe părinții Sfintei ca fiind Hildebert von Hosenbach și Mechtildis (sau Mathilda), vorbind despre noblețea și bogățiile lor, dar fără a da multe informații, în timp ce scriitorii și istoricii de mai târziu sunt ceva mai preciși,

fără a da însă nici ei numeroase detalii, confirmând numele genitorilor [13] și numind-o pe Sfânta Hildegard: de Böckelheim, de Rupertsberg sau de Bingen, ca fiind cel mai mic copil dintre cei zece avuți de cuplul Hildebert de Bermersheim [14] și Mechtild de Merxheim–Nahet, o familie de *edelfrei* [15] aflați în serviciul contelui Meginhard de Sponheim [16].

Adevărul este că detaliile sărace oferite de biografia lui Hildegard, *Vita Sanctae Hildegardis*, demonstrează că Sfânta, în fapt, nu a fost niciodată interesată prea mult în a vorbi despre familia sa și nici în lucrările și scrisorile sale, chiar și în părți ale *Vita*, nu sunt prea multe informații, numele părinților sau ale altor rude fiind, pur și simplu, doar pomenite.

Prin tradiție, considerată cel mai mic copil dintre cei 10 ai familiei, dar, istoric, doar șapte frați sunt cunoscuți, și aceasta oarecum doar indirect, din certificatele și cărțile de temelie ale mănăstirii Rupert Berg, frați fiindu-i: Drutwin (cel mai mare), Hugo (mai târziu, episcop în Mainz) și Rorich (preot în Tholey pe Saar) și surori: Irmengard, Odilia Clementia (ulterior, călugăriță a mănăstirii Hildegard pe Muntele Rupert) și Judda; menționând că Hildegard von Bingen în biografia sa amintește a-i fi fost rude și două înalte fețe bisericești: Arnold, decan al St.